

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
"СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ" ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ "СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
ОФИЦИАЛЕН УЕБСАЙТ: www.symvol.org
Брой 20, 31 януари 2016 година

Скъпи в Господа Исуса Христа и посветени Нему православни духовници, монашестваци, братя и сестри, уважаеми читатели, търсещи Истината,
В януарския ни брой 2016 ви предлагаме:

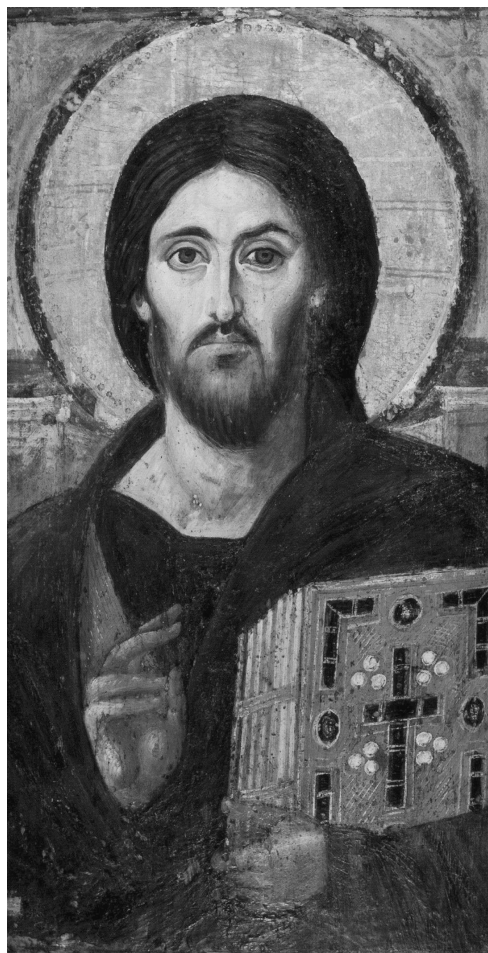
- ▶ Откъси от предговора към забележителната книга „Щит на вярата”, написана през миналия век от известния мисионер на Св. Синод на БПЦ Михаил Калнев.
- ▶ Изповедание на св. Игнатий Брянчанинов.
- ▶ Информация за храм „Св. св. Кирил и Методий” и неговите текущи дейности.

ЩИТ НА ВЯРАТА

Михаил А. Калнев

За автора: Това е човек, който много се е потрудил, за да свидетелства за истинността и спасителността на св. Православие в отличие от останалите религии, ереси, секти и християнски вероизповедания.

За книгата: Нейното послание е твърде актуално и днес, когато се правят опити да ни се внуши, че никоя вяра не стои над другите; че има много и различни пътища за спасение и че трябва да сме толерантни към хората с различни убеждения. Ние, православните християни, сме уверени, че е добродетел да бъдем дълготърпеливи и да се молим за вразумлението на хората, които не живеят според вярата и учението на Православната църква. Но да бъдем толерантни не е добродетел, защото това означава да приемаме заблудите като добри и спасителни за човешкия род, т.е. да признаваме дяволската лъжа като равнопоставена с Христовата истина. В никакъв случай не бива да охлаждаме към Църквата и Православието, т.е. да бъдем толерантни към заблужденията на другите, защото в Библията е казано: „Зная твоите дела: ти не си ни студен, ни горещ; о, дано да беше студен или горещ! Така, понеже си хладък, и нито горещ, нито студен, ще те избувам из устата Си” (Откр. 3:15-16). Господ изисква от нас да заемаме ясна позиция и да я изразяваме открито. Именно това е начинът да помогнем и на хората около нас. Така ще покажем своята любов към Бога и към своите ближни. Като свидетелстваме за Истината с любов и като държим любовта си в Истината.

„И рече им: жетвата голяма, а работниците малко; затова молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата си” (Лук. 1:2).

„Който не е с Мене, е против Мене; и който не събира с Мене, разпилява” (Мат. 12:30).

Животът, по своята същност, е постоянна борба. /.../ В духовния свят, в царството на разумно-нравствените същества, ние виждаме постоянна, непрекъсната борба /.../ между добро и зло, истина и лъжа, „светлина и тъмнина, Христа и Велиара” (2 Кор. 6:14-15).

Да живееш – не значи да се намираш в постоянен душевен и телесен покой. Да живееш – не значи да се наслаждаваш от постоянно благополучие и равнодушно да се отнасяш към цялата окръжаваща те действителност. Не – да живееш – значи да се бориш; да живееш – значи да съзиждаш в себе си и около себе си доброто и правдата.

За християнина, по отношение към себе си, да живее – значи нравствено да се усъвършенствува, като се стреми към висшата цел на живота – към Твореца, извора на живота и светлината, любовта и правдата, доброто и красотата; значи – все повече и повече да се приближава към идеала на всяко съвършенство, към Бога, според заповедта на Спасителя: „бъдете съвършени, както е съвършен и небесният ваш Отец” (Мат. 5:48).

За християнина, по отношение към всичко околно, да живее – значи да води, доколкото има сили, непрекъсната борба за доброто, за правдата Божия, за истинската вяра, известна на хората от Спасителя на света, от Христа, Сина Божия.

В това е целият смисъл на земния живот на човека.

Но за достигане на тези цели, необходима е борба с всичко, що се изпречва на пътя към тях, сиреч необходима е непрестанна борба с всяко зло във всичките му видове. В това се заключава дългът на всеки християнин: „На оногова, който побеждава – казва Господ в Откровението на св. Йоана – ще дам да седне с Мене на Моя престол” (Откр. 3:21).

Борбата на доброто със злото е по-стара от човечеството. Тя почнала преди сътворението на света, когато един от най-видните и най-могъществени ангели възстанал против своя Творец и въвлякъл след себе си легиони други възстанали духове, като станал след това родоначалник на злото в света. /.../ Злото преминало в сътворената земя, дето падналият дух от завист към блаженството на първия човек, го склонил към също такова неподчинение на своя Творец, след което „чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха – смъртта” (Рим. 5:12). Но също тогава започнала и борбата на човека със злото, за да се изпълнят Божиите думи към змията (дявола): „И ще всея вражда между тебе и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще те поразява в главата, а ти ще го жилиш в петата” (Бит. 3:15).

Цялата история на ветхозаветното човечество е история на непрекъсната борба на доброто със злото, на борба между истинската вяра в Бога, запазена в богоизбрания израилски народ, с езическото заблуждение, с култа на сатаната, с грубото идолопоклонство, с неговия необикновен разврат и с

принасяне даже на човеци в жертва на боговете (Втор. 12:31; Псал. 105; Иез. 23:27 и др.). С това световно зло във Ветхия завет са водили борба светите праотци и отци, пророците и всички свети Божии хора. Историята на грехопадението и изпъждането на прародителите ни от рая, историята на Каин и Авел, потоът и вавилонското стълпотворение, египетското робство на евреите и освобождението им, тяхното 40-годишно странствуване из пустинята, постоянният им ропот против Моисея и Бога, Синайското законодателство и изливането на златен телец, завладяването на Ханаанската земя, историята на еврейските съдии и царе, които ту угаждали на Бога, ту падали в идолопоклонство и били изобличавани от св. пророци, асирийският и вавилонският плен и животът на евреите след освобождението им от тоя плен, - всичко това е история на непрекъснатата борба между доброто и злото в течение на целия живот на ветхозаветното човечество.

Към времето, когато дошъл в света Христос – Месия, тази борба на светлината с тъмнината достигнала висшето си развитие, особено когато като блясък на мълния, прорязваща и осветляваща нощната тъмнина, се раздал гласът на викация в пустинята, гласът на величайшия от пророците Йоан Кръстител, отправен към „народа, който седеше в мрак и сянка смъртна” (Мат. 4:16): „Покайте се, защото се приближи царството небесно” (Мат. 3:2); „ето Агнецът Божий, Който взима върху Си греха на света” (Йоан 1:29). Самото появяване на Спасителя на света било посрещнато на земята с необикновена проява на силата на злото, когато по указа на жестокия Ирод, който искал да погуби родилия се Христос, били изстребени във Витлеем и във всичките му предели всички младенци до двегодишна възраст. И неотдавна раздалата се на небесата ангелска песен: „Слава в вишних Богу и на земли мир, в чловецех благоволение” (Лук. 2:14) – се сменила с великия вопъл и ридание на нещастните майки в цялата област: „Тогава се сбъдна реченото от пророк Йеремиа, който казва: глас бе чут в Рама, плач и ридание, и писък голям; Рахил плачеше за децата си и не искаше да се утеши, защото ги няма” (Мат. 2:17-18).

Борбата на доброто със злото особено ярко се проявила преди да се яви Христос с проповед пред народа, преди да излезе Той с благовестие за Своего царство, когато вече не човек, а Самият Спасител бил подложен на изкушения в пустинята, когато злото дошло до крайните предели на своята наглост, когато падналата твар дръзко предложила на своя Творец и на Твореца на целия свят: „ако, прочее, ми се поклониш, всичко ще е Твое” (Лук. 4:7). Но скоро виновниците за злото всенародно чули други думи, чули ги пълни със злобно безсилие; това било неведнъж, когато Христос изцерявал бесни: „Какво имаш Ти с нас, Иисусе, Сине Божий? Нима си дошъл тука да ни мъчиш преди време?” (Мат. 8:29). „Какво имаш Ти с нас, Иисусе Назареецо! Дошъл си да ни погубиш ли? Зная Те, кой си Ти, Светия Божий” (Марк. 1:24).

Но и сетне, макар съзнавайки своето безсилие и близко поражение, злото продължава упоритата си борба с доброто. Малко преди кръстните Си страдания Христос казва на ап. Петър: „Ето, сатаната поиска да ви сее като пшеница; но Аз се молах за тебе, да не оскъднее вярата ти; и ти някогаш, кога се обърнеш, утвърди братята си” (Лук. 22:31-32).

Даже там, на Голгота, сред ужасите на предсмъртната скръб и тежките страдания на разпнатите, ние виждаме представители на злото и доброто – в лицето на злодеца, който дръзко хули Христа, и в лицето на покаяния се разбойник, който смирено моли Спасителя да го прости и приеме в Своето небесно царство (Лук. 23:39-43).

Възкръсналият Христос победи силите на ада и ни подари прощение на греховете чрез вярата в Него и спасителната благодат на Св. Дух. За да получаваме очищение на греховете и освещение, за да имаме ръководство за достигане царството небесно и за обединение в борбата със злото – Христос основал Своята Църква, в която, като в богата съкровищница, е вложил всичко, що ни е нужно за вярата и благочестието и за получаване вечен живот, като ни посочил при това, че само в единението с Църквата са възможни и нашата победа над злото, и нашето спасение, че въвн от нея има вечна гибел: „ако и Църквата не послуша, – казал Той – нека ти бъде като езичник и митар” (Мат. 18:17).

Църквата – това е единственият спасителен Божий кораб, управляван от Самия Христа, на който ние можем да преплуваме бурното море на живота и в назначеното ни време да достигнем тихото пристанище на небесата. Само в единение с Църквата е възможно нашето спасение, защото само в нея се пази във всичката си чистота истинската Христова вяра и само в нея съществува спасителната благодат на Св. Дух.

Затова не е чудно, че врагът на човешкия род е обърнал всички свои зли сили към св. Христова Църква, старайки се да разграби Христовото стадо. Той и сега, според думите на св. ап. Петър, „като рикащ лъв обикаля и търси кого да глътне” (1 Петр. 5:8). Той и сега погубва човеците, сее сред тях всякаква злоба, ненавист и престъпление и ги превръща в диви кръвожадни зверове. **Той и сега убива у човеците вярата в Бога, като вселява в тях неверие и безбожие и поражда разколи, ереси, всевъзможни секти, които отвлечат от истинската Христова Църква незатвърдените във вярата нейни чада. Както в началото, при изкушението на първите човеци, той приел друг, несвойствен на природата му вид – вид на змия, тъй и сега, според думите на св. ап. Павел, „сатаната се преобразява в ангел на светлината” (2 Кор. 11:14) и действа чрез своите „лъжеапостоли, лукави работници, които се преобразяват в Христови апостоли” (ст. 15), каквито са всички проповедници на съвременните нам секти и ереси: баптизъм, адвентизъм, дъновизъм, теософия, спиритизъм и др. Прикривайки се с името на Христа, те викат всички към Него, и в същото време извращават от корен Неговото свето учение.**

Всяка ерес и секта, прикривайки се с Христовото име, изопачава християнството и с

това сее лъжа и заблуда между чедата на Христовата Църква, като се стреми да ги отвлече от нея. **Никога Христовата Църква не се е нуждаела тъй силно от защита и запазване на нейните чедата срещу нападенията на враговете ѝ, както сега, когато всички особено трябва да помнят думите на Спасителя: „Който не е с Мене, е против Мене, и който не събира с Мене, разпилява” (Мат. 12:30). С тези думи Христос повелително ни говори, че всеки вярващ в Него трябва действително да участва в разпространението на Неговото свето учение между ония, които са заблудени или съвсем не Го знаят; трябва не само да пази Неговата св. Църква от враговете ѝ, но да събира в нейното лоно отпадналите и загиващите въвн от нейната ограда. Оттук следва, че всеки искрено вярващ християнин трябва, според силите и дарбите си, да стане апостол на Христа, трябва да бъде Негов мисионер.**

Тъй са гледали на тази християнска длъжност и св. апостоли. Те точно изпълнявали заповедта на своя Божествен Учител: „Идете по цял свят и проповяд-вайте Евангелието на всички твари” (Марк. 16:15). И действително, „гласът им се разнесе по цяла земя, и думите им – до краищата на вселената” (Рим. 10:18). И своята проповед за Христа и Неговата Църква те всички, освен св. Йоана, запечатали с мъченическа смърт.

Като помнили гореприведените думи, а също и обещанието Му: „Който изпълни (заповедите) и поучи, той велик ще се нарече в царството небесно” (Мат. :19), св. апостоли поръчали на всички християни действително да участвуват в проповядването на Христовото учение: „Наставлявайте се, казва св. ап. Павел, всеки ден, докле се казва „днес” (Евр. 3:13 и Рим. 15:14).

Както Спасителят, така и св. апостоли, обещават велики небесни награди на ония, които се трудят да обърщат заблудените в истинския път на Христовата вяра. Св. ап. Иаков казва например: „Ако някой между вас, братя, се отклони от истината, и друг го обърне, нека той знае, че, който е обърнал грешник от лъжливия му път, ще спаси душа от смърт и ще покрие много грехове” (Иак. 5:19-20).

Кой от нас няма множество грехове и кой не ще пожелае да ги покрие пред очите на Божието правосъдие, като възвърне в пътя на истината нашите заблудени братя?

Но, ако делото на мисията е длъжност на всеки християнин, то толкова повече то е дълг на църковните пастири, които Господ е поставил стражи, за което намираме указание още във Ветхия Завет и особено силни – у прор. Йезекиил: „И тебе, сине човешки, казва Господ на пророка, Аз поставих страж на дома Израилев: ти ще слушаш из Моите уста слово и ще ги вразумяваш от Мене. Кога кажа на беззаконника: „беззаконнико! Без друго ще умреш”, а ти не кажеш нищо, за да предпазиш беззаконника от пътя му, - той беззаконник ще умре за своя грях, но кръвта му ще изискам от ръката ти. Ако пък си предпазвал беззаконника от пътя му, за да се отвърне от него, но той не се е отвърнал от пътя си, той ще умре за своя грях, а ти ще спасиш душата си” (Йез. 33:7-9).

Тридесет и четвърта глава от книгата на прор. Йезекиил е пълна с големи Божии заплашвания към

пастирите, ако не изпълняват пастирско-мисионерския си дълг: „Сине човешки, изречи пророчество против Израилевите пастири и кажи на тях, на пастирите: тъй казва Господ Бог: горко на Израилевите пастири, които пасоха сами себе си! Нали стадото пастирите трябва да пасат? Вие ядохте тлъстина и се обличахте с вълна, клахте угоени овци, а стадото не пасохте. Слабите не подкрепяхте, болна овца не лекувахте, ранена не превързвахте, прокудена не връщахте и изгубена не дирехте, а ги управлявахте с насилие и жестокост. И пръснаха се те без пастир и, като се пръснаха, станаха плячка на всички полски зверове. Скитат се Моите овци по всички планини и по всеки висок хълм и по цялото земно лице се пръснаха Моите овци, никой не попита за тях, никой не ги дири. Затова, о пастири, изслушайте словото Господне! Жив съм аз! – казва Господ Бог; задето Моите овци бяха оставени да бъдат разграбвани и нямайки пастир, станаха плячка на всички зверове, и задето Моите пастири не търсиха овците Ми, понеже те пасоха сами себе си, а Моите овци не пасоха, – затова, о, пастири, изслушайте словото Господне. Тъй казва Господ Бог: ето аз съм против пастирите и ще изискам овците Си от ръцете им и не ще им дам вече да пасат овците, и пастирите няма вече да пасат сами себе си, и ще изтръгна Моите овци из техните челюсти, и те не ще бъдат тяхна храна” (Йез. 34:2-10).

Не по-малко настойчиво говори за мисионерската длъжност както за пастирите, тъй и за себе си лично, св. ап. Павел, който считал, че е неприменен дълг на пастирите да поучават паството си в истините на вярата. „Заклевам те – пише той на своя ученик Тимотея – пред Бога и Господа нашего Иисуса Христа, Който ще съди живи и мъртви, кога се яви Той и настъпи царството Му: проповядвай словото, настоявай навреме и ненавреме, изобличавай, запретявай, увещавай с голямо дълготърпение и поука” (2 Тим. 4:1-2). Или: „Презвитерите, които добре изпълняват предстоятелската си служба, да се удостоават с двойна почит, най-вече пък ония, които се трудят в слово и поучение” (1 Тим. 5:17).

Св. ап. Павел и за себе си счита мисионерското служение за своя най-първа длъжност: „Христос – казва той – не ме прати да кръщавам, а да благовестявам” (1 Кор. 1:17). „Ако благовестувам – казва той по-нататък – няма за какво да се хваля: обязаност необходима ми се налага, и горко ми, ако не благовестувам!” (1 Кор. 9:16)

Църквата винаги е гледала на мисията като на своя свещена длъжност, като на душа на църковния живот, без която е немислимо самото ѝ съществуване. Считайки, че е длъжност на всеки християнин да участва в делото на църковната мисия и съзнавайки в същото време трудността на това високо служение, Църквата още в първите години на своето съществуване е отделила специални за това служение лица – мисионери.

Началото на специалното мисионерско дело било поставено от самите св. апостоли, които „като свикаха цялото множество ученици, казаха: не е добре ние да оставим словото Божие и да се грижим за трапезите. Затова, братя, погрижете се да изберете измежду вас седем души с добро име, изпълнени с Дух Светий и с

мъдрост, които ще поставим на тая служба; а ние постоянно ще пребъдваме в молитва и в служба на словото” (Деян. 6:2-4).

Още в първите дни от живота на Църквата били определени лица специално за мисионери, чрез особено ръководяване, наречено „хиротесия”. В книгата Деяния четем, че когато пророците и учителите на Антиохийската църква „служеха на Господа и постеха, Дух Светий каза: отделете Ми Варнава и Савла за делото, за което съм ги призвал. Тогава те, след като постиха и се молиха, възложиха ръце на тях и ги пуснаха”, сиреч възложиха им специално мисионерско дело (Деян. 13:2-3). Оттогава св. ап. Павел се считал отреден за Божие благовестие” (Рим. 1:1) „не от човеците и не чрез човек, но от Иисуса Христа и Бога Отца”, Който го поставил и му дал божествена благодат и апостолство, за да покори на вярата в Негово име всички народи (Рим. 1:5). /.../

В първите времена на християнството, според свидетелството на св. Дионисий Александрийски и на църковния историк Евсевий, при епископските катедри имало особени мисионери, не духовни лица, а миряни, които били получили „хиротесия”. Те заемали твърде високо положение в древния клир и били най-близки съветници на епископите. Тяхна длъжност била да посещават села и градове с проповед на Евангелието Христово. Забележително е, че да не би да отслабне тяхната дейност, не им се позволявало без особена нужда да остават в едно и също място повече от три дни. Освен мисионери-миряни, при епископите имало в малките градове и в селата периодевти („обикалящи”) в свещенически чин, които посещавали поръчаните им места с мисионерска цел (Лаод. събор, прав. 57).

Така гледала първоначалната Църква на мисионерското дело и се грижела за него, знаейки, че в него е главният нерв на църковния живот и че Църквата би престанала да бъде Църква, ако прекрати мисионерското дело, завещано ѝ от самия нейн Основател и Глава – Христос. Ето защо по-нататъшната история на Христовата Църква е заедно с това история на нейната борба с безбожието и лъжеученията – история на нейната мисионерска работа.

Никой не може да отрече, че преживяването от нас време е време на особено усилено царство на сатаната: /.../ властта на злото е обхванала всички народи и не се вижда край на човешките бедствия. Напусто се надяват с различни политически комбинации, с всевъзможни лиги на народите да успокоят разбунтуваното човешко море и да победят развиващото се по цялата земя царство на злото, враждата и насилието. /.../ Само християнизацията на съвременното общество, което е забравило Спасителя Христа и Неговото свето учение, може да въдвори в него мир и справедливост и да даде на човеците желаната от всички възможност за спокоен живот и труд. Това велико дело може да направи само Църквата чрез своята мисия в най-широкия смисъл на тази дума. Работата ѝ трябва да бъде насочена в две направления: в борба с неверието и сектантството, които подриват от корен чистото Христово учение и нарушават църковното единство, и в разпространение началата на истинската Христова вяра и живот.

Но за борба с безбожието и сектантството са нужни не само мъжествени, но и знаещи това дело човеци. А такова знание се печели с грижливо изучаване на безбожието и сектантството, на способите за опровержение на техните лъжеучения и за противодействие на тяхното разпространение. /.../

Добри пастири и ревнители на Христовата вяра!

Христос вика сега всички ви за велика борба с всяко зло. Не забравяйте думите Му: „Който не събира с Мене, той разпилява”. Вика ви да защитите от многобройните ѝ врагове нашата майка – св. Църква; вика ви и смутеният от секанти и безбожници наш роден православен народ. С дълбока скръб той вижда как се разлага неговата държава, и съзнава, че главната причина за това е оскъдяването на вярата в народа, загубата на чистия християнски живот под разрушаващото влияние на безбожието и сектантството. И в това той не греши.

Появяването и разпространението на безбожието и сектите в държавата е най-верен признак, че тя отслабва и се разлага; защото нищо не подкопава тъй стениите на държавата, както изгубването на народната вяра: без нея държавата гние и погива, за което ни поучават живи примери от историческия живот – най-великите за своето време държави: Гърция, Рим, Асиро-Вавилония и др. Затова и пророк Йезекиил казва, че невярващият народ „ще бъде и слабо царство и не ще се вече превъзнася над народите” (Йез. 29:14-15), и Христос твърди, че „всяко царство, разделено на части една против друга, запустява” (Мат. 12:25).

Ако обичате вярата и Църквата си, ако обичате отечеството и народа си, застанете в тяхна защита с духовно оръжие – със словото Божие, което, както говори св. апостол, „е по-остро от всеки двуостър меч” (Евр. 4:12).

Всеки от вас да се земе сериозно с изучаване на сектантството и способите за опровержение на неговото лъжеучение. Вие всички всякога ще имате дълг пред Бога, Църквата и народа да водите борба с техните врагове, и затова трябва да знаете как да я водите. Всеки християнин трябва да знае какво да

отговори на лукавите въпроси на всеки безбожник и сектант, както за това говори и св. ап. Петър: „бъдете всякога готови с кротост и боязън да отговаряте всекому, който иска от вас сметка за вашата надежда” (1 Петр. 3:15).

Заемете се да изучите мисионерското дело с любов и с всичката си енергия; заемете се за това с ясно съзнание на всичката важност и святост на това дело и на душевната полза от него както за другите, тъй и за самите вас, със съзнание, че участието в него е ваш най-свещен дълг пред Бога!

Заемете се за това свето дело всички, решително всички, архипастири, пастири и миряни, мъже и жени, старци и младежи – всички, които обичате Христа и Неговата св. Църква, всички, които треперят за спасението на душата си и желаят да спасят заблудените във вярата и загинащи братя!

Всички наведнъж станете за дружна работа на нивата Божия, защото сега „жетвата е голяма, а работниците малко” (Лук. 10:2). Сам Христос ви вика на своята нива!

Някога, във време на най-голямото религиозно-нравствено разложение на еврейския народ, Господ като се явил в чудно небесно видение на пророка Исая, извикал: „Кого да проводя и кой ще отиде заради Нас?” И ревностният пророк Божий, готов всецяло да се отдаде на проповед на волята Божия между погиващия от грехове народ, побързал да извика: „ето ме, проводи мене!” (Ис. 6:8).

И сега, вече не в чудно величествено видение, а чрез пълната с безверие, злоба и грях околна действителност на живота, Господ вика чрез св. Евангелие всички вас да проповядвате между своя роден народ и между всички люде истинската Христова вяра, любов и правда, вика ви на открита борба със световното зло.

Православни християни, верни синове на Божията Църква, всички до един отговорете на Христа, вашия Спасител: „ето ме, проводи мене!” (Ис. 6:8).

(Съкращения и редакция: гл. ред.)

От 2016 година бюлетинът „Символ на вярата”, издаван от храм „Св. св. Кирил и Методий” ще излиза ежемесечно, всяка последна неделя в месеца. Той е специализирано издание на Българската православна църква-Българска Патриаршия, в което се поставя акцент върху православната позиция спрямо другите религии, ересите и сектите. Целта на бюлетин „Символ на вярата” е да просвещава невярващите човеци, да вразумява хората, заблудили се религиозно, да укрепява и подпомага верните чедра на светата Православна църква в техния живот, служение и подвизаване в Христа.

„Символ на вярата” служи и като информационен бюлетин за гражданите, медиите и държавните институции по въпросите на сектантството с цел предпазване на нашето общество от сектантското влияние, което е вредно и може да бъде дори разрушително за личността, семейството, нацията и държавата като цяло.

Във всеки брой на „Символ на вярата” ще намирате също православни вероучителни /катехизаторски/ материали, както и редовна информация за разнообразните богослужбени, духовно-просветни и културни дейности при храм „Св. св. Кирил и Методий”.

ПРАВОСЛАВЕН КАТЕХИЗИС

ГЛАСЪТ НА ОТЦИТЕ НА ЦЪРКВАТА

ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА

Св. Игнатий Брянчанинов

(1807 - 1867)

/.../

Изслушайте какво изповядвам, на какво искам да ви науча и каква вяра ще следвам според пастирския си дълг, и по това съдете кой е наш и кой ни е чужд, с кого да влизаме в общение и кого да отбягваме, какво да следваме и от какво е потребно да страним. Не нещо ново и не от себе си ще ви бъде предложено, а това, което от древността ни е предадено като свят закон на вярата и неизменно правило на живота.

И така изповядвам:

Изповядвам, че Бог, един по същество, е троичен в Лицата Си - Отец, Син и Дух Светий, и тези Три не са имена на едно и също Лице и не са названия на различни действия на това Лице, а са три Ипостаси на едното Божество. Така ни е наредила да изповядваме Светата Църква, така ще ви уча и аз и такава вяра ще изисквам от всеки според пастирския си дълг.

Изповядвам, че този Триипостасен Бог, всесъвършен по свободната Си воля, без каквато и да е вътрешна или външна необходимост само за шест дни единствено чрез Словото Си сътворил този свят, без да се излива в света и без да се слива с него, а пребивавайки в Себе Си цял и неизменен, макар и да е вездесъщ и всичко изпълващ. Така ни повелява да изповядваме Светата Църква, така и ще ви уча и такава вяра според дълга си ще изисквам от всеки.

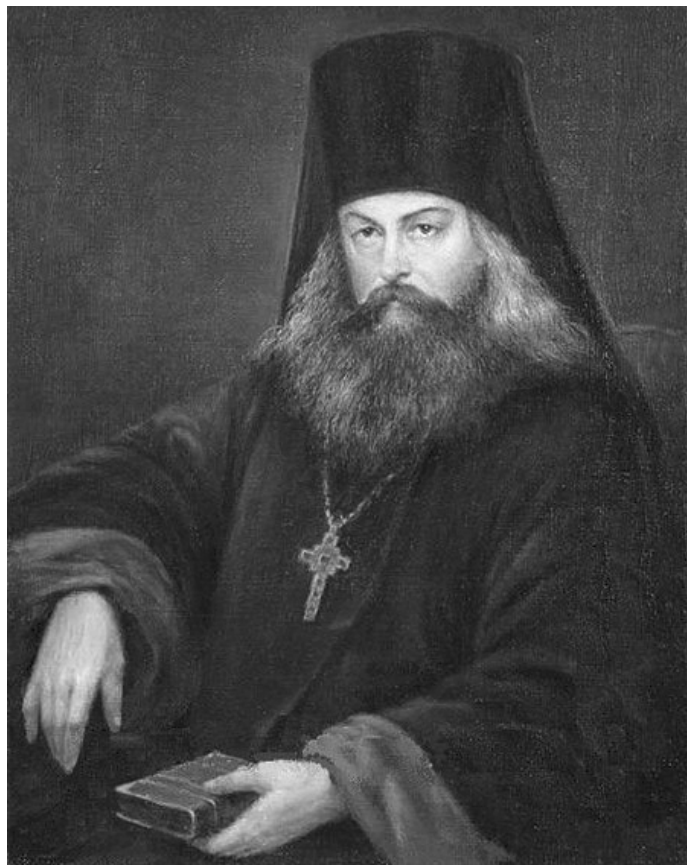
Изповядвам, че всеблагият Бог, сътворявайки света, не го е оставил на произвола на съдбата, нито пък го е оковал с веригите на някаква неумолима необходимост, както учат неверието и празното мъдруване, а със същата свобода и власт, с които го е сътворил, с тях го и управлява и милостиво се грижи за всяка твар, най-вече за разумната. Той свободно направлява всичко към Своите благи цели, без да се стеснява от законите на естеството, които не са нищо друго освен израз на Неговата воля и именно затова изцяло зависят от Неговото свободно разпореждане и изменение там, където изисква безпределната Му премъдрост. Така ни нарежда да изповядваме Светата Църква, така ще ви уча и такава вяра ще търся от всички.

Изповядвам, че ние, бидейки сътворени за вечно общение с Бога и за неизменно блаженство в Него, чрез нашите прародители, които нарушили Неговите заповеди, сме отпаднали от Него, навличайки върху себе си справедливия Му гняв, и сме попаднали под временно наказание и вечно осъждане. Поради това всяко видимо и изпитващо ни вътрешно или външно зло не е наше естествено състояние или пък следствие на нашата ограниченост, а е непосредствен плод на греха - наказание. Само Божията милост се обръща в наше спасително оръдие при наличие на вяра за покаяние и смирена покорност по волята Божия. /.../

Изповядвам, че движен от любовта Си, Господ не искал да вижда Своето любимо творение - човека - да погива в бедственото си положение и затова благоволил да слезе на земята и да приеме върху Себе Си човешко естество и чрез страдания и смърт да удовлетвори Божията правда, а след възкресението Си да се възнесе на небето и да седне отдясно на Бога и Отца, откривайки отново на човека свободен достъп към живо богообщение.

Изповядвам, че всички възраждащи Божествени сили, които водят към живот и благочестие, Господ е положил в светата Си Църква като единствена наша лечебница. Те действат чрез Светия Дух, светите тайнства и останалите освещаващи средства над всички, които пристъпват към тях с вяра в сърцата си /.../ и че друг способ за приемане на благодатните сили няма и не може да има, за да не си мислят и да не се надяват някои мечтателни умове, че могат да ги приемат по друг начин.

Изповядвам, че всеки търсещ спасение трябва преди всичко да се покае с решимост да не греши повече, дори и това да му струва живота. След това да

пристъпи към Тайнствата за получаване на благодат за укрепване на своите слаби за правене на добро естествени сили, а после да тръгне според силите си по пътя на Христовите заповеди, укрепен от всички осветяващи чинове и молитви на Църквата, съществено необходими за възгряването в нас на духа на благодатта под влияние на подвижите на самоотричане и умъртвяване на страстите дотогава, докато достигне светлата област на безстрастие и чистота по мярката на Христовото израстване.

Изповядвам, че тръгващите по този път, встъпвайки в общение с Бога, заедно с това встъпват в общение и с невидимия свят на ангелите и всички светии, които първи угодиха на Бога, и като прибягват към тяхното застъпничество, получават благовременната им помощ, но най-вече от Пречистата Владичица наша Богородица и Приснодева Мария - наша всесилна Застъпница и Покровителка. Изповядвам, че поради първородния грях душата ще се раздели от тялото си под въздействието на смъртта и ще престои в това разделение до бъдещото възкресение и Съд, като или ще храни надежда за вечно блаженство, ако е следвала във всичко Божията воля, или ще се изтощава от страх пред вечните мъки, ако се е противила на Господните заповеди.

Всичко това изповядвам с цялата си душа, с цялото си сърце и с целия си ум, защото такава изповед ни нарежда Светата Църква. Така и ще ви уча и такава вяра ще изисквам от всеки.

И ето аз умишлено ви очертах цялото наше изповедание, за да обнова в мислите ви светлия лик на нашата вяра - показвайки ви пътя, по който ни е заповядано да вървим. Намекнах ви за тези безпътици, по които се отклоняват някои поради недостатъчно познание, а други поради лошо направлявано учение. И дано ви избави Господ от всякакви отклонения!

Всичко казано от мен не е ново! Спазвайте старата вяра, както я спазваха нашите отци, които поради това са оставили ясни следи за своето богоугодничество. /.../ Пазете се от новостите във вярата и благочестието и от лъжливите пророци, които дохождат при вас облечени в овчи кожи, но отвътре са вълци грабителни. Предузнавайте лъжата, криещи се в привлекателните слова на лъстителите, желаещи да ви развратят чрез доброжелателния си вид. Имам предвид всички неправомислещи и неходящи по правия път не поради немощ, а поради упорство, които желаят да привлекат и други на своя страна.

Имам предвид и всички онези, които:

Не вярват в Светата Троица и мислят, че Отец, Син и Свети Дух не са по същество Лица на едно Божество, а са имена на едно Лице.

Отхвърлят Божественото творчество и промислителност и мислят, че светът с всички твари в него е произлязъл случайно и се самоуправлява.

Не вярват в грехопадението на човека и обясняват по друг начин нашето бедствено състояние.

Не вярват в светата Църква като единствена лечеб-ница, поместваща в себе си всички възстановителни за нас сили, в светите ѝ тайнства и осветяващи средства, като смятат, че това са прости обреди без вътрешна сила.

Мечтаят да получат осветителната сила на Божията благодат, но по някакъв друг, неопределен, невидим начин, а не чрез учението на светата Църква.

Не признават необходимостта от подвижничество и всички дела за самоотричане, а се самопрелъстяват с лъжливата надежда, че могат да съвместят Христовия дух със светския.

Избягват да общуват със светиите, надменно отхвърлят тяхното ходатайство и застъпничество, като едновременно с това отричат и пагубното действие на поднебесните духове на злобата.

Не признават духовната същност на душата и нейното безсмъртие, бъдещото възкресение на телата ни и вечното възмездие за всички нас според делата ни.

Явно и тайно нарушават уставите на светата Божия Църква, като не считат за нужно да съблюдават постите, да се изповядват, да се причастяват, да почитат светите празници и неделни дни, и вместо задължителното им честване предпочитат да се отдават на неразумни веселби и забави.

Чрез дръзки самооправдания не запазват чистота до брака, нито съпругеска вярност - измисляйки си вместо благословения от Бога някакъв друг начин на съжителство.

Увличат себе си и другите в непокорно своеволие в начина на мислене и в житейските правила...

Сега виждате кой е наш и кой не е, на чия страна е истината и на чия - лъжата.

Отклонявайте се от злото и правете добро. Свети апостол и евангелист Йоан Богослов, виждайки гибелта от появата на лъжеучители в Христовото стадо, от една страна, пробуждал бдителността на вярващите - като посочвал всяка тяхна проява, а, от друга - учел как да се разпознава лъжовността на техните учения чрез вътрешно духовно помазание. Намирайки се донякъде в подобни обстоятелства, ние се обръщаме към вас със словото на този апостол: "Възлюбени, не на всеки дух вярвайте, а изпитвайте духовете, дали са от Бога, защото много лъжепророци се явиха в света..." (1 Йоан 4:1). "...Сега са се появили вече много антихристи...те излязоха от нас, но не бяха наши..." (Йоан 2:18, 19).

Питате как да разпознаем учението им и тях самите? - Чрез написаната истина, предложена нам, или чрез мъдрото правило, предоставено ни от св. Игнатий Богоносец (ок. 50 – ок. 107): "Дръжте се за законното пастирство и никога не отпадайте от истината. Защото пастирите и учителите на Църквата ги дава нейният Пастиреначалник и глава на Църквата - Господ - "...за усъвършенстване на светиите в делото на служенето, в съзиждане на тялото Христово... та да не бъдем вече младенци, люляни и увличани от всеки вятър на лъжливо учение, по лукавството на човеците, по хитрото изкуство на измамата." (Еф. 4:12, 14).

"Щото Бог на Господа нашего Иисуса Христа, Отец на славата, да ви даде дух на премъдрост и откровение, за да Го познаете, и да просвети очите и сърцата ви, та да познаете, в що се състои надеждата на тия, които са призвани от Него, какво е богатството на славното Негово наследство за светиите, и колко е безмерно величието на Неговата мощ в нас, които вярваме чрез действието на крепката Му сила" (Еф. 1:17, 18, 19).

Амин.

ХРАМ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
1202 София, ул. „Г. Вашингтон“ 47
Тел. 02 /983 14 85
Официален уебсайт: www.symvol.org

Храмово духовенство:

Негово Високоблагоевейнство иконом Александър В. Георгиев – предстоятел на храма и председател на църковното настоятелство

Негово Благоговейнство свещ. Стилиян Табаков

Негово Благоговейнство свещ. Методий Корчев

ХРАМ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
ХРАМОВА БИБЛИОТЕКА
Над 3 000 тома в различни категории.

Работно време: Понеделник/Сряда/Петък: 11:30-13:30/16:00-18:00
Неделя: 10:30-14:30
За информация: 0878 394 801

При нашия храм работи
ЦЕНТЪР ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
„СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
1202 София, ул. „Г. Вашингтон“ 47,
Енорийски център - ет. 3
Тел. 02 /983 14 85, в. 215

Е-мейл: crsc_st_cyril_st_methodious@abv.bg
Директор: *д-р Десислава Панайотова*
Моб. тел.: 0878 44 54 57 или ++359 878 44 54 57 /от чужбина/

ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“ предлага :

1. Безплатни консултации за граждани, засегнати от негативно сектантско влияние.
 2. Безплатни консултации за граждани с въпроси в областта на история на религиите.
 3. Безплатни консултации за граждани, желаещи да задълбочат познанията си в областта на Православната християнска вяра.
 4. Безплатни консултации за медии, организации и държавни институции.
 5. Открити мисионерски лекции за видовете, същността и влиянието на сектите, както и за православното отношение към тях – всеки първи четвъртък в месеца, от 18.00 ч. или 18,30 ч. в Енорийската зала. Изнесени мисионерски лекции в страната и чужбина.
 6. Организиране и провеждане на квалификационни семинари и научни конференции.
 7. Курсове по Православие за възрастни (начинаещи и напреднали групи) – всяка събота, м. ноември – м. май.
-

О Т К Р И Т А Б Е С Е Д А :
“КУЛТЪТ КЪМ НЛО ДНЕС - ОТНОШЕНИЕТО НА СВ. ПРАВОСЛАВИЕ”

Лектор: *Йеросхимонах Димитрий Зографски* - от Св. Гора Атон
Енорийски център на храм “Св. св. Кирил и Методий”, ет. 1 - Лекционна зала
4 февруари (четвъртък) 2016 г. - 18,00 ч.

ВХОД СВОБОДЕН

За храм “Св. св. Кирил и Методий” настоящия брой на бюлетина „Символ на вярата” подготвиха:
Д-р Десислава Панайотова – гл. редактор на „Символ на вярата” и директор на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий”
Красимир Георгиев - предпечатна подготовка, Издателски център „Св. св. Кирил и Методий”